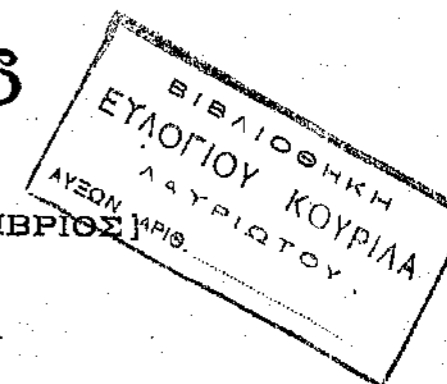

ΕΣΤΙΑ

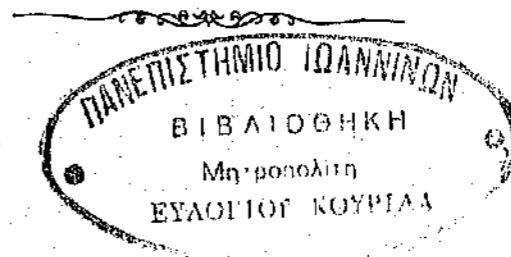
ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ

1885

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον τῆς Ἐστίας: Ἐπὶ τῆς οἴκου Σκαδίου, ἀριθ. 32.

1885

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ετησίαν: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ ἐνὶ τῷ αὐτῷ. — Γραφεῖον ἀποστέλλεται ἐν τῷ Σταθίῳ 82.

6 Ὀκτωβρίου 1885

ΑΠΟ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλον.

Δ'

Πρέβεζα, 22 Ἀπριλίου.

Ἐκ τῆς «*Πάρου*».

Παραβαλλομένη πρὸς τὴν Ἄρταν ἢ Πρέβεζα δύναται σχεδὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἑρμῆα πόλις. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶναι καθαρότεροι, κανονικώτεροι, αἱ οἰκοδομαὶ, ἔξωθεν τοῦλάχιστον, εὐπρεπέστεροι, ἐν ἐνὶ λόγῳ βλέπει τις ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι δὲν ἐδόθη ἐνταῦθα εἰς τοὺς Τούρκους ἀρετὸς καιρὸς πρὸς καταστροφὴν. Πράγματι δὲ ἡ Πρέβεζα διετέλεσεν ὑπὸ τοὺς Βενετοὺς ἀπὸ τὸ 1684 μέχρι τοῦ 1797.

Ὅτε ἦλθον οἱ Βενετοί, ἡ Πρέβεζα μόλις εἶχεν ἐξήκοντα περίπου οικογενεῖας. Ἐντὸς μίαις ἑκατονταετηρίδος μετεβλήθη εἰς πόλιν ἀκμαζούσαν, περιέχουσαν δύο χιλιάδας οικογενεῖας, ἢ ἔστι δέκα περίπου χιλιάδας ψυχάς. Ἄμα ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐπέρχεται παρακμὴ. Ὅτε ὁ Leake τὴν ἐπισκέφθη, κατὰ τὸ 1805, τὴν εὐρεν ἔχουσαν χιλίας διακοσίας μόνον οικογενεῖας, ἑκτοτε δὲ, μετὰ παρέλευσιν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, οὐδεμία βελτίωσις ἐπῆλθεν. Ὁ πληθυσμὸς τῆς, καθ' ἃ μὲ ἐβεβαίωσαν, μόλις ὑπερβαίνει καὶ σήμεραν τὰς πέντε χιλιάδας ψυχάς. Ἴδου τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας τὰ ἀγαθὰ.

Κατὰ τοὺς βροῦς τῆς συνθήκης τοῦ Καμποφορμίου, οἱ Γάλλοι (ἐν ἔτει 1797) κατέλαβον τὰς εἰς τὴν Ἀδριατικὴν Βενετικὰς κτήσεις, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τὴν Πρέβεζαν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, γενομένης τῆς ἐκστρατείας τοῦ Βοναπάρτου εἰς Αἴγυπτον, ἡ Πύλη ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀλῆ-πασᾶν τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ κυριεύσῃ τὰς ἀρχαίας κτήσεις τῆς Βενετίας εἰς τὴν Ἠπειρον. Ὁ Ἀλῆς προθύμως ἐξεστράτευσεν, ἐπὶ κεφαλῆς πολυαρίθμου στρατοῦ, διὰ νὰ διώξῃ τοὺς Γάλλους. Ἡ φρουρὰ τῆς Πρεβέζης συνεποσούτο εἰς τριακοσίους μόνον ἄνδρας, ὁ δὲ Γάλλος στρατηγὸς ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς νή-

σους, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθῆξῃ εἰς τὰς χιλιάδας τοῦ Ἀλῆ. Ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι μετὰ τσακύτης ἀπελπίας τὸν ἐκέλευσαν νὰ μὴ τοῦς παραιτήσῃ, ὥστε ὁ γενναῖος στρατιώτης μετέβλε γνῶμην καὶ ἔμεινε. Προπαρασκευάσθησαν λοιπὸν ὅπως ἠδύνατο, ἐπισκεύασαν ἐν βίᾳ τὰ ὄργανά ματα, οἱ ἄνδρες ὠπλίσθησαν πρὸς ἐπίσχυσιν τῆς φρουρᾶς, καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν πόλιν περιμένοντες τὸν ἐχθρὸν. Τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1798 ὁ Ἀλῆς ἐφάνη ἐπὶ κεφαλῆς ἐννέα χιλιάδων Ἀλβανῶν. Ἀλλ' ὁ πανούργος σατράπης, μὴ ἐπικνακούμενος εἰς τὴν δύναμιν μόνον τῶν ὄπλων του, εἶχεν ἤδη ἀποστείλει κρυφίως τὰ ὄργανά του ἐντὸς τῆς Πρεβέζης, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ σπεῖρῃ τὴν διχόνοιαν μεταξύ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς. Οἱ ἀπόστολοι του οὗτοι κατώρυσαν νὰ προκαλέσωσι ταραχὰς ἅμα ὁ ἐχθρὸς ἐφάνη. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ Πρέβεζα ἠλώθη ἐξ ἐφόδου καὶ παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ, τὸν σίδηρον καὶ τὴν λεηλασίαν, τὴν δ' ἐπαύριον, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν σφαγὴν τῶν Γάλλων καὶ ὄσων Ἑλλήνων συνεπολέμησαν μετ' αὐτῶν, ὁ Ἀλῆς διέταξε νὰ θανατωθῶσιν ἐκάστῳ του τριακόσιοι ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων κατοίκων, ὡς παράδειγμα φοβερὸν πρὸς ὄσους δὲν ἐπροθυμοποιούντο νὰ προλάβωσι τὴν ἤτταν διὰ τῆς ὑποταγῆς. Τὸ μάθημα ἰδίως ἀπετίνατο πρὸς τοὺς Παργίους. Ἴδου τὶ ἔγραφε πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀλωθείσης Πρεβέζης:

» Εἰς ἑσῶς Παργιώταις ἄλλο δὲν σᾶς γράφω, » μνηστῆ καὶ ἄλλην φορὰν σᾶς ἔγραψα καὶ δὲν » ἐβάλετε ἀντὶ εἰς τὰ λόγια μου, μόνον στέκε- » σθε μαγροῦριδες (ὑπερήφανοι) καὶ αὐτὸ τὸ μα- » γροῦλοῦκι δὲν σᾶς ἔργαίνει σὲ καλὸ... Ἐγὼ » δὲν θέλω τὸν χαλασμόν σας, μόνον νὰ εἴμεσθιν » γειτόνοι, καθὼς εἴμεσθιν, καὶ τὸ μεράμι μου » (ἡ ἐπιθυμία μου) οὔτε γὰρ νὰ σᾶς χαλάσω εἰ- » ναι, οὔτε Τούρκους νὰ στείλω αὐτοῦ, μόνον νὰ » διαώξετε καὶ νὰ σκοτώσετε τοὺς Φραντζέζους » ὅπου εἶναι αὐτοῦ, καὶ στείλω τὸν Χασᾶν Ἐφέντη » καὶ πᾶς κουβεντιάζει τὰ πάντα στομικτικά. » Ὅχι ἄλλο.

« Πρέβεζα 16 Ὀκτωβρίου 1798. »

Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθησαν ὑπερηφάνως οἱ Παρ- γιοὶ τὰ ἑξῆς:

— "Ηκουσες, Κώστα, είπεν ὁ κατῆς, τί ἀποκρίνεται ὁ Χαλῆλ ἀγάς; Ἐσὺ τί λέγεις; Δέχεσαι ἀποζημιώσεις;

— Τὴν κόρην μου θέλω! Ἐκραξε πνέων λύσαν ὁ ἀτυχὴς πατήρ.

— Καλά, φθάνει, είπεν ὁ κατῆς.

Καὶ διατεθεὶς ἀνετώτερον ἐπὶ τοῦ σοφῶ, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἤνοιξε τὸ ἱερὸν βιβλίον, καὶ ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀνεγνωρίζετο ὁ Χαλῆλ ἀγάς ὡς νόμιμος ἀτόχος τῆς κόρης Βάσις, ἀπηλλάσσοντο δὲ πάσης αἰτίας αὐτὸς καὶ ὁ συνεργὸς του εἰς τὴν ἀρπαγὴν.

Ὁ Κώστας ἀφῆκε μανιῶδη κραγὴν, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ κατῆ. Ἀλλ' οὕτως διέταξε τοὺς σερδαρούους του νὰ τὸν ἀπαγάγῃσιν εἰς τὸ σωφρονιστήριον...

Καθ' ἣν στιγμήν ἀπήγετο ὁ Κώστας, νέος τις μελαγχροινὸς μὲ ὕψηλόν καὶ εὐστροφὸν ἀνάστημα τῷ ἔραζε.

— Θάρρος, πατέρα μου! Θάρρος! Ὑπάρχει ἐκδίκασις!...

Καὶ λαθὼν πλαγίαν τινὰ ἰδὼν ἐξήλθε τῆς Ἄρτης καὶ ἐγεινεν ἄφαντος.

(Ἔπεται συνέχεια).

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΠΕΤΣΙΩΤΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΟΝ

Ἐν Ἰσπανίᾳ.

B.

Ἐν ἔτει 1816 ὁ πλοίαρχος Βασίλ. Ν. Α. Ὀρλώφ κατέπλευσε μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πλοίου, τοῦ «Λυκούργου», εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Ἑλιάντε τῆς Ἰσπανίας, φέρων φορτίον σίτου 15, 000 κοιλῶν πρὸς πώλησιν, ὅπερ καὶ ἐξέποιήσε, συσταμένους ὄντες εἰς ἔμπορον τῆς πόλεως; ταύτης, ὅστις ἦτο συγχρόνως καὶ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπονήσεως τοῦ σιτοφορτίου, ἐκόμιζε λαθραίως τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἰσέπραττεν, εἰς τὸ πλοῖον, διότι τότε ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν ἐξαγωγήν τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἐκ τινος θεωρίας ὑπερμνήν τότε οἰκονομολογικῆς, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ νομίσματος ἀποτελεῖ τὸν πλοῦτον μίαν χώρας, καὶ ὅτι πᾶσα ἐξαγωγή αὐτοῦ ἐπιφέρει μείωσιν τοῦ πλούτου. Ἐπέτριπε δὲ μόνον ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ν' ἀγοράζονται διὰ τῶν χρημάτων ἐγγώμια προϊόντα, ἅτινα ἦσαν ἐλεύθερα ἐν τοιαύτη περιπτώσει παντὸς φόρου ἐξαγωγῆς. Ἀλλ' οἱ πωληταὶ τῶν σιτοφορτίων πλοίαρχοι πολλάκις, μὴ εὐρίσκοντες συμφέρον εἰς ἀγορὰν τοιούτων προϊόντων, ἠναγκάζοντο διαφοροτρόπως νὰ μετακομίζωσι λάθρα εἰς τὰ πλοῖα τὰ εἰσ-

πραττόμενα χρήματα ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ σίτου, διαφεύγοντες ἐπιτηδείως τὴν προσοχὴν τῶν τελωνοφυλάκων, carabinieri λεγομένων. Ἐξετέλουν δὲ συνήθως τὸν σκοπὸν τῶν εὐκόλως καὶ διὰ δωροδοκιῶν.

Διὰ τοιούτων μέσων καὶ ὁ βῆθεις πλοίαρχος, ἐκπονήσας ὁλόκληρον τὸ φορτίον, μετεκόμισε μικρὸν κατὰ μικρὸν λαθραίως εἰς τὸ πλοῖον τὸ εἰσπραχθέν ποσόν, συμποσοῦμενον εἰς τάλληρα διστήλα ἰσπανικὰ 40,000, καὶ ἠτοιμάσθη πρὸς ἀπόπλουν, λαθὼν τὰ ἀποδημητήρια μὲ δηλωτικὸν τοῦ τελωνείου ὅτι τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ κενόν.

Ἀπέπλευσε περὶ τὴν 8ην ὥραν μετὰ μεσημβριαν, ἀλλ' ὑπεργούσης νηνεμίας, δὲν ἀπεμακρύνθη ταχέως τῆς ξηρᾶς; ὅτε δ' εὐρίσκατο εἰς ἀπόστασιν μιλίου ἀπὸ τοῦ λιμένος, αἰφνης παρατηρεῖ ἐρχόμενα κατ' αὐτοῦ, ῥυμουκούμενα ὑπὸ λέμβων, ἐν πολεμικὸν ἰσπανικὸν βρικιον καὶ μίαν κελούπαν (chaloupe), τὸ μὲν δεξιόθεν τὴν δὲ ἀριστερόθεν αὐτοῦ. Ἦκουσε δ' ἐξ αὐτῶν φωνῶν βροντώδη διὰ ναυτικῆς σάλπιγγος amaina carajo greco» τουτέστι ἀπαρδῶσου, αἰσχρὴ ἔλλην. Ὁ πλοίαρχος; ἄφοβος δὲν ἀπήντησε ποσῶς, ἀλλ' ἠτοιμάσθη πρὸς ἀντίστασιν, διότι ἐνόησεν ὅτι ἐζήτουν αὐτόν, προδοθέντα ὅτι ἔφερεν ἐν τῷ πλοίῳ χρήματα εἰς μεταλλικόν. Ἱσπανολαμβάνονται καὶ ἐκ δευτέρου αἱ αὐταὶ φωναὶ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐκ τοῦ σπετσιαωτικῶ πλοίου ἐδόθη ἀπάντησις. Τότε ἤρχισε κατ' αὐτοῦ ἐκατέρωθεν κανονοβολισμός, ἐξ οὗ ἐβίασθη ὁ Ὀρλώφ νὰ κανονοβολήσῃ καὶ αὐτὸς; διήρκεσαν δὲ οἱ ἀνταυροβολισμοὶ ὑπὲρ τὴν ὥραν πρὸς μεγάλην ζημίαν τοῦ ἐκατέρωθεν καταπολεμουμένου πλοίου.

Βλέπων δ' Ὀρλώφ τὸν προφανῆ κίνδυνον, καὶ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πλήρους νηνεμίας, ἀπηλπύθη περὶ τῆς σωτηρίας του; ἀλλὰ μὴ ἀπολείπασαι παντάπασι τὸ θάρρος διέταξε νὰ βῆψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν λέμβον, ἔθεσεν ἐντὸς αὐτῆς τὰ 40,000 διστήλα, ἐκάστης χιλιάδος οὐσίας ἐγκεκλεισμένης ἐντὸς σάκκου δυνατοῦ λινού, πισσωμένου, παρέλαθεν ὡσαύτως ἐκ τοῦ πλοίου λιανοσχονίον ὑπὲρ τὰς δικοσίας ὀργυίας, τὴν πυξίδα, καὶ ἐξ ναύτας κωπηλάτας. Ἐθῶσε δὲ μετὰ τοῦτο διαταγὴν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχόν του, ὅτι ὅταν αὐτὸς ἀπομακρυνθῇ ἱκανῶς τοῦ πλοίου, νὰ ζητήσῃ ἀναχωρῆν καὶ νὰ ἐρωτήσῃ «τί πλοῖον εἶνε τὸ κανονοβολοῦν κατ' αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ νυκτός». Τὴν διαταγὴν ταύτην ἐξετέλεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος; καὶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν λέμβος μετὰ νευτῶν τοῦ πολεμικοῦ βρικίου, πλησιάζει τὸ πλοῖον; ἀνέρχονται ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἰσπανοὶ ναῦται ὑβρίζοντες καὶ τὸ ἐπαναφέρουσιν εἰς τὸν λιμένα, ἐξ οὗ ἀνήχθη.

Ὁ Ὀρλώφ ἐπιβὰς τῆς λέμβου καὶ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ πλοίου, διηυθύνθη πρὸς τὴν ξηρὰν

εἰς γνωστὴν ρόμβου γραμμὴν ἐπὶ τῆς ναυτικῆς πυξίδος, βέπτων εἰς τὴν θάλασσαν ἕκαστον σάκκον, ἐμπεριέχοντα 1000 διστήλα, ἀφού πρώτον προσέδεγεν ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς διὰ τοῦ λιανοσχονίου, ὅπερ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, εἰς ἀπόστασιν 3 ἢ 4 ὀργυιῶν μακρῶν τὸν ἕνα τοῦ ἄλλου; οὕτω δὲ κατὰ σειράν προσδεθέντους ἐβύθησε τοὺς σάκκους εἰς βάθος 32 ὀργυιῶν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, οὐχὶ ὅλους ἐν σωρῷ, ἀλλὰ τρεχοῦσας τῆς λέμβου κατὰ μῆκος ὄλου τοῦ λιανοσχονίου, χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὐδέν σημεῖον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἵνα ἀπακρύψῃ πᾶν ἔγχεος τῆς πράξεώς του. Τοῦτο πράξας; ἀποβιβάζεται εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μεταβαίνει εἰς τὸν Ἄγγλον πρόξενον.

Ἐς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὰ τοῦ συλληφέντος πλοίου. Οἱ Ἰσπανοὶ συλληθόντες τὸ πλοῖον ἀνέκριναν τοὺς ναύτας περὶ τοῦ πλοίαρχου καὶ περὶ τῶν χρημάτων. Οἱ ναῦται ἀπήντησαν, μὴ δειλιάσκοντες ποσῶς διὰ τὰς γενομένας κατ' αὐτῶν παραβάσεις, ὅτι ὁ πλοίαρχός των ἀνεχώρησε τοῦ πλοίου; ἀπέκρυψαν δὲ ὅτι εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα. Οἱ Ἰσπανοὶ καταγγέλοντες τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα ἀφήρεσαν τὸ πηδάλιον του, ὅπερ μετεκόμισαν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἐπιλήθησαν γενικῆς ἐρεύνης αὐτοῦ; ἤρχισαν ν' ἀπορρίπτωσι τὸ ἔρμα, ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ὅτι ἐν αὐτῷ κρύπτεται τὸ χρηματικόν, ἐπιθώρησαν ὅλα τὰ ὑπὸ τὸ κῆτος; μέρη, ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψαν, οὔτε ἔγχεος ἐλάχιστον χρημάτων ἀνεύρον. Ἀνοίξαντες δὲ τὸ κειώτιον τοῦ πλοίαρχου εὗρον ἐν αὐτῷ μόνον 5 δοῦπικες ἰσπανικᾶς, τὰς ὁποίας δὲν ἔλαβον ἵνα μὴ ἐπιδειξώσιν εὐτέλειαν. Μηδὲν λοιπὸν ἀνακαλύψαντες ἐπανέρρηξαν τὸ ἔρμα εἰς τὸ πλοῖον, παραιτήσαντες αὐτὸ, καὶ ἔθεσαν μόνον τὸ ἐν τῇ ξηρᾷ πηδάλιον τοῦ πλοίου ὑπὸ στρατιωτικὴν ἐπιτήρησιν. Μετὰ ταῦτα δὲ αἱ ἰσπανικαὶ ἀρχαὶ ἐφυλάκισαν τοὺς ναύτας καὶ ἐζήτησαν τὸν πλοίαρχον εἰς ἀνάκρισιν, ὅν καὶ παρέλαβον ἐκ τοῦ προξενείου.

Ἡ κατὰ τοῦ πλοίαρχου κατηγορία ἐπτηρίζετο εἰς τὸ ὅτι ἐπυροβολήσε κατὰ τῶν βασιλικῶν πολεμικῶν πλοίων, ὃν ἐπλήγωσε καὶ ναύτας; διὰ καὶ ἐτίθη εἰς ἐιρκτὴν σιδηροδέσμιος. Ὁ πλοίαρχος Ὀρλώφ ὑπερησπίσθη ἑαυτὸν λέγων ὅτι προσβλήθεις ἐν βαθείᾳ νυκτὶ ἐξέλαβε τὰ πλοῖα ὡς πειρατικά, καὶ ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ οὗ; ἐρμηψεν ἦτο ἀπλή ἄμυνα.

Ὁ Ἄγγλος πρόξενος, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐφυλάκισθη ὁ πλοίαρχος; προσέρχεται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ζητεῖ τὸν φυλακισθέντα ὅπως τὸν παραλάβῃ ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν του. Ἡ πρότασις τοῦ προξένου ἐγένετο ἀποδεκτή; καὶ ὁ πλοίαρχος ἀποφυλάκισθεις ὁδηγεῖται εἰς τὸ προξενεῖον, ὅπου ἔμελλε νὰ παραμείνῃ μέχρις τῆς ἐν Μεδρίτῃ ἐκδίκασεως τῆς τολμηρᾶς πράξεώς του, καὶ ἐκδόσεως

τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ εἴθους τῆς ποινῆς, ἣτις ἤθελεν αὐτῷ ἐπιβληθῆ.

Ἀλλ' ὁ Ὀρλώφ κατέχετο ὑπὸ ἐτέρας ἀνησιαισ; καὶ πρὸς μεγαλειότερον ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς παρερχόμενον. Ἐπυροβήετο μὴ τυχόν ἡ ὑγειονομικὴ ἀρχὴ ἐζήτει παρὰ τοῦ υγειονομικοῦ Μασσαλίας πληροφορίας περὶ τῆς ἐκείθεν προελούσεως του; διότι αὐτὸς; εἶχε μὲν πιστοποιήσας ὅτι ἤρχετο ἐκ Μασσαλίας, ἀλλ' ἀληθῶς ἤρχετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως; ὑποκειμένης ἐν Ἰσπανίᾳ εἰς κἄθαρσιν αὐστηρὴν ἐνεκα τῆς ἐκεῖ πανώλους. Τοῦτο δ' ἔκρινε κελὸν νὰ ἡμολογήσῃ κατ' ἰδίαν εἰς τὸν πρόξενον, ὅν καὶ παρεκάλει νὰ πληροφορηθῇ ὑποσπῆποτε ἂν τὸ υγειονομεῖον ζητῆ ἐκ Μασσαλίας πληροφορίας; περὶ τοῦ τύπου τῆς προελούσεως του. Ὁ πρόξενος; ἐξέπληξεν ἀκούσας ταῦτα; βλέπων ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ φίλου του ἐλάμβανε σοβαρότερον χαρακτῆρα. Μετὰ μικρῶν σκέψιν λέγει: «Ἐγὼ φίλον εὐκρινῆ ἐν τῷ υγειονομικῷ συμβουλίῳ; ὅλ τὸν προσκλήσω, καὶ ἀφού τὸν ἐρκίσωμεν περὶ τῆς τηρήσεως τοῦ μυστικοῦ; ὅλ ἐξομολογηθῶμεν εἰς αὐτόν τὴν ὑπόθεσιν». Ὁ φίλος προσκλήθεις; προβάλλει δυσκολίας νὰ δεχθῆ ἔρκειν, φοβούμενος; ἀλλ' ἐπὶ τέλους πεισθεὶς συγκρατεῖ καὶ ἐρκίζεται. Ἐξομολογεῖται τὴν πρᾶξιν ὁ πλοίαρχος; ἔσπει καὶ ἐξίσταται ὁ φίλος καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

— Ἄν δὲν ἐλυπήθης τὴν περιουσίαν σου, δὲν ἐλυπήθης; τούλάχιστον τὴν ζωὴν σου, ἐκθέσας αὐτὴν εἰς κίνδυνον προφανῆ; Τί σε παρεκίνησε; νὰ κάμῃς τοιαύτην πρᾶξιν;

— Τὸ ἐπράξας; ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος; διότι ἐνεκα τῆς πολυχροנית; καθήρεσας, ἦν ἐπιθώλῃ; τῶν ὑγειονομικῶν, καὶ τῆς ἀποδιώξεως ἡμῶν ἐκ τῶν λιμένων τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ ζῆμιν μ.ε.ς; μάλιστα ἀναγκάζομεθα μὲ προφανῆ κίνδυνον νὰ φέρωμεν πιστοποιήσεις ὅτι ἐρχόμεθα μὲ ἐλευθεροκοινωνίαν ἀπὸ λιμένων τῆς Β'υρίπης, διὰ νὰ γινώμεθα δεκτοί. Ἀλλ' ἔρες αὐτὰ τῶρα, καὶ εἰπέ μ.ε.ς; ἂν τὸ υγειονομεῖον ζητῆ ἐκ Μασσαλίας; εἰδήσεις; περὶ τοῦ τύπου τῆς προελούσεως τοῦ πλοίου μου.

— Τοιούτόν τι δὲν ἐζητήθη, ἀπήντησεν ὁ φίλος; ἀλλὰ μόνον σὺ κατηγορεῖσαι; ὅτι ἐκ νονοβόλιας βασιλικῶν πλοίων καὶ ὅτι ἐπλήγωσας; ναύτας; περιμένεται; δ' ἐκ Μεδρίτης ἡ ἀπόφασις.— Ταῦτα εἰπὼν καὶ ἀπομαρτησας; ἀπῆλθε; Ὁαμᾶζων τὴν τολμὴν τοῦ πλοίαρχου.

Ὁ Ὀρλώφ πεισθεὶς ὅτι ἡ θέσις αὐτοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δεινωθῇ πλείοτερον; ἐπεδῶθη εἰς τὴν φροντίδα τῆς διασώσεως τῶν 40,000 διστήλων; τὰ ὅποια ἔκειντο ἐν ἀσφαλῆ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ἐκὶ ἐν πρώτοις; ἀπέστειλεν εἰς Σπέτσας; τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου; οὗ; αἱ ἀρχαὶ ἀπέλυσαν ἐκ τῆς φυλακῆς; μὴ εὐρῶσαι; χρήματα ἐν τῷ πλοίῳ; καὶ ἐκράτησε; μόνον 19 μετὰ τοῦ

υποπλοίαρχου προς ύπηρεσίαν τού πλοίου. Βίς τούτους δ' έδωκε τήν έντολήν να άτχοληθώσι κρύφα, χωρίς να δώσωσιν άφορμήν να ένοηθώσιν, εις άγραν των 40,000 διστήλων δι' οϊουδήποτε μέσου, επιδείξας αυτοίς επί τής πυξίδος να διευθυνθώσιν αντίθετος τής γραμμής, ήν αυτός ηκολούθησεν όταν έβύθισε τούς σάκκους και άπεβιάσθη εις τήν ξηράν.

Οι ναύται προετοιμάσαντες όλα τα χρήσιμα εργαλεία έξήρχοντο καθ' έλάχιστην με τήν λέμβον, φαναριώ μέν προς άλιείαν ιχθύων, ούς έν τή έπιστροφή έπωλούν δημοσίαι εις τήν άγοράν, κρυφίως όμως προς άγραν τού λιανοσχοινίου. Η άσκως αύτη εργασία διήρκεσεν θά ήμέρας, δτε τέλος τήν βδ συνέλαβεν ή άρπάγη έν μέσω τού λιανοσχοινίου· βεβαιωθέντες οί ναύται ότι ήτο αυτό τό των διστήλων, έχάρησαν σφόδρα· και παρέμειναν μέχρις υκτός επί τόπου, δτε άνέστειραν τούς σάκκους εις τήν λέμβον. Έπιστρέψαντες εις τόν λιμένα προσήγγισαν εις πλοϊον σπετσιαιωτικόν αύτόη έλλιμενισμένον με φορτίον σίτου, όπου άνεβίβασαν τήν πολύτιμον άγραν των, πάντας τούς σάκκους των διστήλων σώους και άνελλιπέις. Ο υποπλοίαρχος τρέχει δρομικός και έν χαρά, και αναγγέλλει εις τόν πλοίαρχον τήν ευχάριστον εΐδησιν.

— Έπιτάσκει τή σημαγιά, και τήν έτοιμοθήσαμε εις φορτωμένον πλοϊον συμπατριώτου, ώστε δέν υπάρχει κίνδυνος νέας προδοσίας.

Ο πλοίαρχος Όρλώφ συνέλθων έκ τής χαράς του δίδει έντολήν εις τόν υποπλοίαρχον, να προσηθήσει δια δωροδοκίας να λάθη τό πηδάλιον, έν δέ δέν δυηθή, να ετοιμάση άλλο έκ του προχείρου· να προετοιμάση δε τα αναγκαία τρόφιμα, και να αναγγείλη εις αυτόν τό τέλος τής προετοιμασίας ταύτης. Ο υποπλοίαρχος δια προσφοράς 300 διστήλων κατορθώ να λάθη τό πηδάλιον, τό όποιον δια υκτός λάθρα άνελεύουσιν επί τού πλοίου και τοποθετούσιν. Αναγγέλλει δε κατόπιν εις τόν πλοίαρχον ότι τα πάντα ειναι έτοιμα, και ότι αι 40,000 των διστήλων ετοποθετήθησαν έν τω πλοίω άσφαλώς.

Ο Όρλώφ ταύτα άκούσας, συλλαμβάνει τήν σείψιν ν' άποπλευση λάθρα τήν νύκτα δια Σπέτσας, άνευ άναβολής. Ο άνεμος έπνεεν ούριος, σφοδρός και έντρος. Προσέρχεται λοιπόν περί τό μεσονύκτιον και κρούει τήν θύραν τού δωματίου, έν ώ έκοιμήτο ο πρόξενος Άγγλος.

- Τίς είνε;
- Ο καπετάν Βασίλης.
- Τί τρέχει, καπετάν Βασίλη;
- Σέ άποχαιρετώ, φίλε μου, σε άσπάζομαι έκ καρδίας, και σε ευχαριστώ δι' ότι υπέρεμού έκαμες. Αναχωρώ αύτην τήν στιγμήν με τό πλοϊόν μου δια τήν πατρίδα μου.

Έκθαμβος ο πρόξενος δια τό άπρόσπτον, τόν

θαυμάζει δια τήν γενναϊότητά του και τόν ασπάζεται.

— Καλόν κατσιόδιον, καπετάν Βασίλη. Μη φροντίξης ποσώς δια τήν έγρύσησιν, τήν όποιαν έδωκα δια σε, πρόσεξε μόνον να μη σε ξεναγυρίσουν όπισω αΐχμαλωτον.

— Ο Θεός μη τό δώση, λέγει ο Όρλώφ, προτιμώ να καώ, να ταναχθώ εις τόν έέρα, άλλ' όχι να με γυρίσουν όπισω αΐχμαλωτον.

Ο Όρλώφ έξελθών τού αίλου κάμνει τό σημείον τού σταυρού, και επιβαίνει τού πλοίου του. Οι ναύται δια κοπτερού πελέκιος κόπτουσι τά πικλαμάρια, δι' ών ήτο προσδεδεμένον τό πλοϊον εις τήν ξηράν, και τά πυρνήσια τού πλοίου, άνακετανούουσι τά ιστία και άποπλεύουσι τού λιμένας Άλικιάντε· μετ' άλλου 7 ήμερών, πνέοντος δυνατού ούριου άνέμου, έλλιμενίζονται εις Σπέτσας, έν μέσω δακρυίων χαράς των συγγενών, δια τό άνέλπιστον τής επιστροφής.

Τό γεγονός τότο άφήκεν ιστορικόν έποχόν έν τή πόλει εκείνη τής Ισπανίας· ώστε πρό 15 ετών εύρεθέντες εκεί νέοι πλοίαρχοι Σπετσιώται πωλούντες σίτον, ήρωτήθησαν παρά γερόντων άν ζή ή τολμηρός εκείνος Γραικος καπετάν Όρλώφ. Όταν δέ οί πλοίαρχοι ούτοι έν Σπέτσαις διηγούντο προς τόν γερόντα Όρλώφ τήν έρώτησιν των συγγενικών του Ισπανών, ο γέρον συνηκινήθη εις τήν άνάμνησιν τής δεινής εκείνης θείσεώς του, και μετ' ένθουσιασμού νεανικού διηγθή τήν επικίνδυνον πράξιν του.

(Κατά τήν διήγησιν τού Νικολάου Β. Όρλώφ στενογραφήσας).

A. M.

Η ΚΑΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Ήτο Κυριακή. Όλα τα όρολόγια τής μικράς πόλεως Ποτεμβούργης εσήμαινον τήν έκτην ώραν δτε ο συνταγματάρχης τού πικίκου Σιδηράτος ήνοιξε τούς όφθαλμούς. Έγασμήθη άπαξ ή δις θορυβωδώς και έτανύσθη νοχελώς. Έφαινετο φεικωδώς ανιών. Όμολογήσατε ήμωις ότι είχε δικαϊον προς τοῦτο· δέν είνε, αλήθως, άγχαρεία βαρυτάτη να είνε τις υποχρεωμένος να σηκωθή εναντίς Κυριακήν ήμέραν; Κυριακήν! τήν ήμέραν καθ' ήν ο μικρότερος υπάλληλος, ο καινότερος εργαστηριούχος, ο προστυχότερος επιχειρηματίας δύναται να κοιμάται έν όλη του τή άνεπαύσει! Άνυπνιρήτως είνε όλχηροτάτη άνάγκη.

Ο συνταγματάρχης άνελογίζετο ταύτα μελαγχολικώς δτε ή κυρία Σιδηράτου, ήτις άνεπαύετο εις τό πλευρόν του, άφυπνίσθη επίσης. Ο συνταγματάρχης άφ' οῦ ήρώτησε τήν γυναίκα του

περί τής βγίας της, ώς συνείθηζεν εκάστη πρωϊαν, άνέκραξε:

— Πρέπει να ένδυσω! έχομεν επιθεώρησιν όλου τού συντάγματος εις τας επτά! Τι διαβολο-επάγγελμα είνε και αυτό τό στρατιωτικό!

— Άνδρα μου, μείνε δια ακόμη μερικας στιγμάς. Και εις τας έξη να σηκωθής έχεις πάλιν καιρόν...

— Όχι, όχι, άπεκρίθη ο συνταγματάρχης, επιθυμών μολαταύτα να συμμορφωθή προς τήν συμβουλήν τής συζύγου του.

- Έν τούτοις...
- Τό άπεφάσισα!
- Άλλ' άν...
- Μαιταιώς επιμένεις!

— Δέν επιμένω πλέον, ειπεν ή κυρία Σιδηράτου μετ' άξιοπρεπειας.

— Άς είνε, ειπεν ο συνταγματάρχης βλέπων υποχωρούσαν τήν συζύγον σου, με κάμνεις, τι θέλεις... Ασπών, μένω...

Μειδιάμα διηύγασε τό πρόσωπον τής συζύγου τού συνταγματάρχου. Τήν πρωϊαν εκείνην εφαινετο λιαν εύθυμος. Συνήθως, μόλις ήνοιγε τούς όφθαλμούς της, έξήτει φιλονεικία προς τόν συζύγον της. Τήν ήμέραν εκείνην τούναντίον είχε άπόφασιν εις οῦδέν να άντιτεινῆ.

Ποία ήτο ή αίτια τιαύτης άπροσδοκήτου μεταβολής; Ο συνταγματάρχης δέν έβράδυνε να τό μάθῆ.

— Τήν ξεύρεις, έξηκολούθησε μετ' δειλῆς φωνῆς, τήν Πτερωτοῦ, τήν γυναίκα του συνταγματάρχου τού μηχανικού;

- Ναι. Και έπειτα;
- Τήν κυρίαν Πτερωτοῦ, επανέλαβε μετ' τινος δισταγμοῦ. Ένωσις ποϊαν έννοώ.
- Ναι, τήν γυναίκα του Πτερωτοῦ, τού συνταγματάρχου.
- Άκριθώς. Τήν είδα χθές εις τού Νομαρχου.
- Αλήθεια;
- Ναι. Και έφορούσε ένα καπέλλο, τόσο εύμορφο, τόσο πλούσιο! Η νομαρχίνα εμεινε με άνοιχτό στόμα από τόν θαυμασμόν της.

Έδω ο συνταγματάρχης έξέβαλε βαθύν στεναγμόν. Ηρξετο υποπτουόμενος περί τινος επρόκειτο.

— Νομίζω, ειπεν όρμητικώς, ότι είνε καιρός να σηκωθώ!

Η συζύγος του τόν διέκοψεν.

— Δι' όνομα τού θεου, άνδρα μου, άκουσέ με μια στιγμή!.. Αυτό τό καπέλλο, τό επαναλαμβάνω, είνε αλήθης άριστουργημα. Όλοι δι' αυτό όμιλούν, νομίζω μάλιστα ότι λεγουν: Καλότυχη που είνε αύτη ή Πτερωτοῦ! μόλις έπιθυμήση κατι τι τής τό προσφέρει ο σύζυγός της. Δέν είνε οδ' τήν καυμένην τήν Σιδηράτου.

— Αλήθεια, τό λεγουν αυτό; ειπεν ο συν-

ταγματάρχης τού όποιου τό πρόσωπον έγένετο έρυθρότατον.

— Ναι, τό λεγουν, επανέλαβεν έντόνως ή σύζυγος του.

— Καλά λοιπόν, ως τούς άφήσωμε να λεγουν...

— Πώς; να τούς άφήσωμε να λεγουν; έξηκολούθησε πλήρης άγανακτήσεως ή κυρία. Ο ίδιος είσεθε πάντα, κύριε Σιδηράτε. Άν ήμουν άνδρας εγώ, άν ένομαζόμην συνταγματάρχης Σιδηράτος, σάς όρμίζομαι ότι θα εκλεία τα στόματα των συκοφαντών αποδεικνύων εις αύτους έμπράκτως ότι ψεύδονται. Και προς τότο έφθασε ν' άγοράσω ένα καπέλλο τής γυναικός μου ακόμη ωραιότερον από τής κυρίας Πτερωτοῦ. Ισα ίσα παρατήρησα ένα εις τό κατάρχημα τού.

— Άλλά, υπέλαβεν ο συνταγματάρχης, δέν σκέπτεσαι καλά· έχεις καπέλλο σχεδόν καινούριο και τό όποιον κάμνει πολλήν έντύπωσιν.

— Τι να συζητούμεν ματαιώς; Μην έχετε τήν άξίωσιν ότι θα είσεθε άπειλής κριτής εις τήν ύπόθεσιν ταύτην; Θέλετε να ή όχι, να μου άγοράσετε τό καπέλο;

- Άλλά...
- Μη λόγια, να ή όχι;
- Να ιδούμε!
- Ναι ή όχι;
- Σκέψου!..
- Ω! δέν υποφέρεται πλέον! Ναι ή όχι;
- Αί λοιπόν, .. όχι!
- Ημην βεβαία, ειπεν ή κυρία Σιδηράτου συστρέφουσα τας χείρας αύτης μετ' άπελπισίας. Η καυμένη ή μητέρα μου είχε δικαϊον όταν μου έλεγε: α' Ο άνδρας σου είνε θηρίον και θα σε φάγῃ... »

Και ή αγαθή γυνή ήγωνίσθη ν' άνταβιάση έν δάκρυ τούλάχιστον εις τόν κλονόν τού όφθαλμού της. Διά μακράς πείρας και άσκήσεως οί δακρυγόνοι αύτης άδένες ήδύναντο να υπακούωσι σχεδόν αυτοστιγμαί. Όθεν μετ' δευτερόλεπτα τινα ο συνταγματάρχης έβράχη υπό των δακρυών τής τρυφερῆς συζύγου του.

Καλά, μετ' τας βροντάς ή βροχή τώρα! έψιθύρισε.

— Έτσι, λαμπρά! σάς συγγαίρι περιπαίζετε τό θυμα σας τώρα!

Τῆ στιγμή εκείνη εσήμαιναν έκτη και ήμισια. Ο συνταγματάρχης επήδησεν έκ τής κλίνης.

Η συζυγική θυελλα διήρκει εισέτι.

Ο δυστυχῆς Σιδηράτος ήτο μαυιάθης. Με τόν Θεό, έψιθύρισε, με τό διάβολο, αύτη ή γρόνια θα βασταίξη έτσι όσο να βραδιάση. Ένεδύθη ταχέως. Τήν στιγμήν δέ καθ' ήν έόρπου τήν ζώνην του: Έλα τῆ ειπε, ήδύνων τήν φωνήν του, όμολόγησε, Χαρίκλεια, ότι είχεις άδικον.

— Εγώ, έχω πάντα άδικον, άντειπεν ή αξιέ-

ρατος γυνή, ἥς τὰ δάκρυα ἐσταμάτησαν ὡς διὰ μαγείας. . . Ἀφήτε με ἡσυχον, κύριε. . .

— Σὲ βεβαίω ὅτι τὸ καπέλλο τοῦ ἐφοροῦσε τὴν τελευταίαν κυριακὴν. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. . .

— Ἐντούτοις. . .

— Σὲς τὸ ἐπικλημάδω, ἀφήτε με.

Πρέπει νὰ συνθηκολογήσω, διανοήθη ὁ συνταγματάρχης.

— Λοιπόν, ὡς κάμωμεν εἰρήνην, ἐξηκολούθησε.

— Γνωρίζετε τοὺς ὄρους μου.

— Εἶνε βρεῖς, βεβήλις. Τέλος πάντων πόσα στοιχίζει αὐτὸ τὸ καπέλλο;

— Μὲ μεγάλη δυσκολία κατέβη ὁ ἔμπορος εἰς τὰ ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα.

— Ἐκατὸν εἴκοσι φράγκα! Τότε λοιπὸν θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ κάμωμεν ἐν φανήτων ὀλιγωτέρον ἐπὶ ἑνα μῆνα.

— Ἀδιάφορον!

— Καὶ πρέπει νὰ μὴν πῖνω καὶ καπνὸν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα! . . .

— Ἀδιάφορον! ἡ μεγαλειτέρα ἀνάγκη εἶνε ν' ἀποφύγωμεν μὲ πᾶσαν θυσίαν τὴν ταπεινώσιν.

Δὲν πρέπει νὰ νικηθῶμεν ἀπὸ τοὺς Πιτεροῦς; δὲν πρέπει νὰ φανῇ ὅτι τὸ μηχανικὸν ἐβριάμβουσε καὶ ἐντρόπισσε τὸ πειζικόν.

— Ἐν μ' ἀγοράσατε αὐτὸ τὸ καπέλλο, θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βαδίζετε μὲ ὑψηλὸν μέτωπον. . .

Καὶ ἔπειτα, προσεῖπεν ἐρωτῶν, ὁ συνταγματάρχης Σιδηράτος δὲν θὰ εἶνε εὐτυχῆς ὅταν κρατῇ τὴν Χαρικλειάν του εἰς τὸν βραχίονά του καὶ ἀκούῃ νὰ ψιθυρίζουν κατὰ τὴν διάβασίν του:

«Τὶ θαυμάσιον καπέλλο!» Λοιπὸν, ἀνδρούλη μου, νὰ τὸ πάρω, αἱ! ὄμφρωνος;

Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὄχι. Καὶ ὅμως τῷ ἐφαίνετο σκληρότατον νὰ στεριηθῇ ἐπὶ μῆνα ἐλόκληρον τὸν καπνὸν του.

Κατέπειθε βελῶν στεναγμὸν, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ κυρία Σιδηράτου ἠτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ καὶ ἄλλο τὸ δάκρυα αὐτῆς, ἐπέθηκεν ἐσπευσμένως φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς, καὶ εἶπεν:

«Σύμφωνος!»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας συνταγματάρχου ἀνέλαθεν αὐτοσυγμει τὴν συνήθη ἀπάθειάν του.

Ὁ συνταγματάρχης ὑπογραφεύσει τῆς εἰρήνης ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐξῆλθε.

Ἦτο γενναῖος συνταγματάρχης ὁ Σιδηράτος. . . ἐνώπιον τοῦ ἔχθρου!

Ἄλλ' ἐνώπιον τῆς συζύγου του ἔτρεμεν, ἔτρεμεν ὅσον οὐδέποτε νεοσύλληκτος τὴν ἡμέραν τῆς μάχης.

Ἡ κυρία Σιδηράτου ἦτο, ὡς εἶδον ἤδη οἱ ἀναγκασθῆναι ἡμῶν, γυνὴ γνωρίζουσα νὰ κυβερνή.

Τὰ πάντα ἔβαιον στρατιωτικῶς ἐν τῇ οἴκῳ τῆς καὶ πρώτος ὁ συνταγματάρχης. Προσεπάθει μὲν ἐνίοτε ὁ ταλαίπωρος ν' ἀντιστῆ, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του, ἀλλ' ἡ ἀντίστασις του δὲν διήρκει ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ ἐμφανέστερον τὸν θρίαμβον τῆς συζύγου του.

Τὴν ἡμέραν ἐκαίην ἐν τούτοις ἡ κυρία Σιδηράτου μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθρωσε νὰ ἀρῇ τὴν νίκην. Ἦτο λοιπὸν ὑπερήφανος καὶ πλήρης χαρᾶς.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ συνταγματάρχης κατέβαινε τὴν κλίμακα, κεκορυφαῖον ἔχων τὴν κεφαλὴν, αὐτὴ καλυφθεῖσα πάλιν διὰ τοῦ ἐπικλημάδωτος ἀπεκοιμήθη ἡδέως.

Ὁ συνταγματάρχης αἰσχυρόμενος ὅτι ὑπέκυψεν, ἦτο ἐξηγριωμένος. Δυστυχῆς εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐμελλε νὰ τῷ παρασχῇ ἀφορμὴν πρὸς ἐκρήξιν τῆς ὀργῆς του ὁ στρατιώτης αὐτοῦ ὅστις τὸν ἐπερίμενε ἐν τῇ ἑδρῇ, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ἐπισσαγμένον τὸν ἵππον του, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

— Τὶ κατάστασις εἶνε αὕτη τοῦ ἀλόγου, ἀνεκράξεν ὁ συνταγματάρχης δι' ὀργίλης φωνῆς, ζῆτο! κύττα ἐκαὶ χάλια!

Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστου, ὅτι ἵππος καὶ στρατιώτης ἦσαν ἀνεπίληπτοι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πασιγνωστὸν πλέον ὅτι τὸσον δυσπηρεστήμενοι εἴμεθα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅσον ὀλιγότερον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν μας;

— Ἔρεις, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐξοργισμένος ἀξιωματικός, ὅτι παρακαλοῦν τόσοι στρατιῶται διὰ νὰ πάρουν τὴν θέσιν σου, εἰς τὸ σπῆτι μου; Λάβε τὰ μέτρα σου, γιατί σὲ στέλλω εἰς τὸν στρατῶνα, ἀκαμάτη!

Ἡ ὀργὴ ἀπέπιγε τὸν Σιδηράτον. Συνεπλήρωσε τὴν ἱερεμιάδα ταύτην δι' ὑβρεῶν, ὡς θὰ ἐξήλευον πολλοὶ δημοσιογράφοι διὰ τὸ εἰκονικὸν αὐτῶν ὕφος.

Πῦρ δὲ πνέων καὶ μένεα ἀνέθη τὸν ἵππον του, τὴν δίλῳ δ' αὐξούσαν ἐξαψίν του ἐξεδήλωσε διὰ σφοδρῶν πτερνισμάτων εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ.

Ὁ ἵππος ἀσυνείθιστος εἰς τοιαύτην βάρβαρον ἀυστηρότητα, ἠνωρθώθη ἀγρίως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὁ κύριος Σιδηράτος ὀλίγον ἐλειψε νὰ κρημνισθῇ.

Ἐν τούτοις κατάρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν ἰσοροπίαν καὶ ἀπῆλθε μεθ' ὁρμῆς. Ὁ στρατιώτης ἀπαθῆς μάρτυς τῆς σκληρῆς ταύτης παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς καμπῆς τῆς ἑδοῦ, εἶτα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον ψιθυρίζων: Μπόρα ἔχομε! νὰ ἰδοῦμε πού θὰ ξεσπάσῃ!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ συνταγματάρχης διήλασε τὴν πόλιν θελλωδῶς κατὰ πλάγαν. Πρὸς χῶρει, πτερνίζων ἀνηλώς τὸν ἵππον αὐτοῦ, ταχῆς

ὡς ἀστραπὴ, ὅμοιος πρὸς, τὸν φανταστικὸν ἱππέα τοῦ θρύλου τοῦ Βούργερ.

Τὸ σύνταγμα ἦτο ἐν τῷ πεδίῳ ἀπὸ μιᾶς ὄρας. Οἱ ἄνδρες συνδιελέγοντο καθ' ἡμίλους ἀναμένοντες τὴν ὄραν τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὅτε διέκριναν μακρόθεν τὸν συνταγματάρχην.

Μετὰ δευτερόλεπτα τινα μόλις, ἐφθάσεν ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν, τῶν ὁποίων πολλοὶ κατὰπληκτοὶ ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταχύτητος τοῦ ἵππου του, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς ὡς ὁ συναδέλφός των στρατιώτης: Μπόρα ἔχομε! Νὰ ἰδοῦμε πού θὰ ξεσπάσῃ!

Ἡ πρόφωσις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπαληθεύσῃ. Ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες ἔτρεχον κατεσπαιμένως εἰς τὰ ὄπλα καὶ παρετάκτοντο εἰς γραμμὴν, ὁ συνταγματάρχης ἔστη ἐνώπιον τοῦ κέντρου τοῦ συντάγματος. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης, δίδων τὴν στιγμὴν ἐκαίην ἐβραχίως εἰς τινὰς ἀξιωματικούς, προσεῖπεν νὰ χαϊρετῆσθαι τὸν ἀνώτερόν του. Ἀλλὰ μεθ' ὅσον ταχύτητα καὶ ἄν ἐφθάσε, ὁ συνταγματάρχης ὑπεδέξατο αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων τούτων: — Βισαθήτε δὲ, ὀλίγον! μετ' ὄρα τῶρα περιμένω! . . .

— Ἀλλὰ. . . κύριε ἀντισυνταγματάρχα. . .

— Τολμᾶτε, ν' ἀντιτείνετε, κύριε! νὰ μέινετε λοιπὸν ὑπὸ κράτησιν μίαν ἐβδομάδα. . .

Ταῦτα δ' εἶπὼν ὁ συνταγματάρχης ἐκίνησε σφοδρῶς τὸν ἵππον αὐτοῦ καὶ ἤρξατο τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ συντάγματος. Ὁτε ἐπέρανε τὸ μακρὸν τοῦτο ἔργον, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀντισυνταγματάρχην ὅστις ἀνέμενε συγχρηστήρια τι κα:

«Οἱ στρατιῶται σὲς, κύριε, ἔχουν ἐλεεινὸν παράστημα, εἶπε. Ἄλλως τε ἡ πειθαρχία παρέλυσε. Ὁ καθὲς κάμνει ὅτι τοῦ καταίθῃ καὶ πρώτος σὲς ὁ ἴδιος δίδετε τὸ παράδειγμα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ πλέον. Θὰ μέινετε ὑπὸ κράτησιν δεκαπέντε ἡμέρας» . . .

— Ἀλλὰ. . . ἤρξατο λέγων ὁ ἀντισυνταγματάρχης, μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ πλέον.

— Σιωπῆ! ποτὲ δὲν εἶδα ἀξιωματικὸν σὺν ἑσᾶς: τί θράσος! θὰ μέινετε ὑπὸ κράτησιν ὄχι δέκα πέντε ἡμέρας ἀλλὰ ἑνα μῆνα: καὶ μὴ διαμαρτύρησθε πλέον διότι σὲς τιμωρῶ ἀυστηρότερον. . .

Τῶρα μίαν λέξιν: Ἐπίετε εἰς τοὺς ἀξιωματικούς σὲς ὅτι εἶμαι λίαν δυσπηρεστήμενος ἀπὸ τὴν στολὴν καὶ τὴν στάσιν τῶν στρατιωτῶν καὶ βε, διὰ τούτο, καταργῶ πᾶσαν ἀδειαν μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Μεθ' ὃ ἀπῆλθεν ὡς ἀνεμὸς ἀφείξεν τὸν ἀντισυνταγματάρχην τόσῳ μάλλον μανιώδη καὶ τεταπεινωμένον, καθόσον ἠπρὸς αὐτὸν ἐπιτίμησις ἐγένετο ἐνώπιον ὄλου τοῦ συντάγματος.

Ἄλλ' ἅμα ἐξηφανίσθη ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ, ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἀνέλαθε τὴν ψυχραμίαν αὐτοῦ, καὶ καλεῖσας τοὺς τέσσαρας ταγματάρχας:

— Κύριοι, εἶπαν, ὁ συνταγματάρχης μοὶ ἀνέ-

θῆκε νὰ σὲς διαβιβάσω τὴν δυσπερίστασιν τοῦ διὰ τὸ παράστημα τῶν στρατιωτῶν σὲς. Ἐπομένως, θὰ μέινετε ὑπὸ κράτησιν ὅκτω ἡμέρας.

Κατὰπληξίς τῶν τεσσάρων ταγματάρχων, οἵτινες ἐπιβάλλουσι τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς τοὺς λοχαγούς των.

Κατὰπληξίς τῶν λοχαγῶν, οἵτινες πρᾶττουσι τὸ αὐτὸ ἔμπρὸς τοὺς ὑπολοχαγούς καὶ τοὺς ἀνθυπολοχαγούς των.

Κατὰπληξίς καὶ τούτων, οἵτινες καταδικάζουσιν εἰς ὅκτω ἡμερῶν κράτησιν τοὺς ἀνθυπασπιστὰς των.

Κατὰπληξίς τῶν ὑπασπιστῶν, οἵτινες ἐπιβάλλουσι τὴν ποινὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπιλοχίους, οἵτινες σπεύδουσι νὰ τὴν ἐπιβάλλωσιν εἰς τοὺς λοχιούς, οἵτινες πρᾶττουσι τούτο εἰς τοὺς δεκανεῖς, οἵτινες ξεθυμαίνουσι κατὰ τῶν στρατιωτῶν.

Ἐν ἐπὶ λόγῳ οὐδέποτε ἐν συντάγματι θεαθῆται τοιαύτη πλήμμουρα ποινῶν. Οὐδεὶς ἀξιωματικός, οὐδεὶς ὑπαξιωματικός, οὐδεὶς στρατιώτης ἐξῆλθε τοῦ στρατῶνος ἐπὶ ὅκτω ἡμέρας.

Ὁλόκληρος δὲ ἡ Ποταμβούργη ἀνέκραξε: Ὡ! τί δραστήριος ἀξιωματικός ὁ Σιδηράτος. Δὲν ἔνοιε ν' ἀφήσῃ τὴν πειθαρχίαν νὰ παραλύσῃ! . . .

Ἰδοὺ ἐν τούτοις πῶς γράφεται ἡ ἱστορία!

Τὶ θὰ ἔλεγον οἱ Ποταμβούργοι ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὁ πολεμοχαρῆς ἐκεῖνος συνταγματάρχης μεθ' ὄλου τὸ ἀρειμάνειον ὄνομα του, ἦτο πρόβατον ὅπερ ἡ κυρία Σιδηράτου ὠδήγει ὅπως ἤθελε.

Ἡ κυρία συνταγματάρχου ἠγόρασε τὸν πῆτασον αὐτῆς καὶ ἄπασα ἡ πόλις τὸν ἐθαύμασε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι οὗτος ἦτο ὁ αἴτιος τῆς τηλικαύτης ἀναστατώσεως.

Δὲν εἶνε ἀρὰ γε κατάλληλον, περαίνοντες τὴν ἀληθῆ ταύτην ἱστορίαν, νὰ ἐπικληθῶμεν τὸ ἄξιωμα: Πολλὰ μεγάλα ἀποτελέσματα ἔχουν μικρὰς αἰτίας;

(Μετᾶφρασις).

Α. . .

ΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Τὸ περὶ τῶν στρατιωτικῶν περιστρεφῶν ζήτημα ἐλύθη ἐν Γαλλίᾳ ὀριστικῶς.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἠρνεῖτο νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τούτο. Ἐπὶ τέλος, κατορθωθέντος νὰ γείνωσι δεκάται δωρεὰν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως 420 περιστέραι προερχόμεναι ἐξ ὀνομαστῶν περισπεροτροφείων, ὁ ἰουρβός των στρατιωτικῶν ἐπεφόρτισε τὴν διεύθυνσιν των ταχυδρομείων νὰ οἰκοδομήσῃ ἐν περισπεροτροφείων, ὅπερ περατωθῆν κατὰ τὸ 1878 περιεῖχε πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τοσούτων ἰδρυμάτων, καὶ δύναται νὰ περιλάβῃ περὶ τῆς 200 ζεύγη περιστέρων.

Μετ' αυτό όκτώ περιστροφεία ώργανώθησαν εν Παρισίοις, Βιγμένναις, Μασσαλίαι, Περπιναίαν, Βερδούν, Τούλ, Βελφόρ και Αίλλη περπόντως διευθετηθέντα και κατοικισθέντα. Πίστωσις έξ 100,000 δραχ. έγγράφεται κατ' έτος εις τον προϋπολογισμόν διά τας περισσότεράς και τον όπτικόν τηλεγράφων. Τέλος ή κυβέρνησις έθηκε τά πάντα εις ένέργειαν, ώς εν Αυστρία, ήπως ένθαρρύνη την υπό ιδιωτών ανατροφήν των ταχυδρομικών περισσότερων, και ζεύγη τοιούτων έχορηγήθησαν δωρεάν εις στρατιωτικούς, ώς και εις πολιτας άνεγνωρισμένης τιμιότητος.

Εσχάτως, εις τά μεγάλα γυμνάσια του θου σώματος, ιδιώται είχαν παραχωρήσει περισσότεράς ανατροφόμενας ύπ' αυτών, ίνα εκτελέσωσι την ταχυδρομικήν υπηρεσίαν και βραβεία άπενεμήθησαν εις αυτάς. Πρό τινοσ δέ άπεστάλη υπό τής κυβερνήσεως εις τας διαφόρους πόλεις ιδιαίτερος άξιωματικός όπως χρησιμεύση ως κέντρον ένώσεως των περισσότερών Έτακρίων μετά παντός άσχολουμένου εις την ανατροφήν περισσότερων, και εκ τής συνενώσεως ταύτης προκύψη όιονεί έφεδρεία τις, εις την όποιαν νά δύναται ή κυβέρνησις νά προστρέχη εν καιρώ ανάγκης. Η άποστολή την όποιαν άνέλαβεν ό περι' ου άνωτέρω άξιωματικός έπέτυχε κατ' όλοκληρίαν.

Τέλος ό στρατηγός Βουλανζέ έξετέλεσεν άριστικά πειράματα άφορώντα την χρήσιν των περισσότερων ώς ταχυδρομικών μεταξύ του γενικού σταθμού εν Τύνιδι και των αυτόθι στρατιωτικώς υπό των Γάλλων κατεχομένων μερών έχρησιμοποίησε δέ ταύτας κατά την πορείαν αυτού πρός τό μεσημβρινόν τής χώρας.

Εν ένι λόγω τά πάντα διετέθησαν όπως, εν περιπτώσει κατ' ήν νέος πόλεμος έκραγή, ή διά των περισσότερων υπηρεσία μή κανονισθή αυτοσχεδίασ, ώς τό 1870, χρησιμεύση δέ ως μέσον άναταραξίσεως μεταξύ τής κεντρικής διευθύνσεως, των διοικητών των όχυρών θέσεων και των άρχηγών των σωμάτων.

K*.

Η ΜΠΑΜΙΑ

Εν προηγούμενω δελτίω τής Έστίας άνωνομος συμπληρών τά περι τής καταγωγής τής μπάμιας σημειού, ότι « ή λέξις μπάμια είνε καθαρώς τουρκική ».

Αφού και ή μπάμια έλαβε την τιμήν νά γείνη άντικείμενον φιλολογικής έρευνής, έπιτραπήτω ήμιν νά προσέσωμεν χάριν αυτής τά έπόμενα: Η όθωμανική γλώσσα, εκτός του ότι είνε κρήμε τής τουρκικής, άραδικής και περσικής, πέρελαθεν εν δεκαοκτώ ξένων γλωσσών 2,826 περίπου

λέξεις, όπως άπαριθμεί παραλαμβάνων αυτάς εκ του Λεχτσέ-ε-όσμανι ό διάσημος άσιανολόγος κ. Άλέξ. Καραθεοδωρής. Καίτοι εν παρόδω σημειώτιον ότι ό αριθμός των παρ' εκάστης γλώσσής ληθθεισών λέξεων ποικίλλει άπό μιας μέχρι χιλίων διακοσίων και όγδοήκοντα, τριακόσιαι δ' έλήφθησαν εκ τε τής αρχαίας και νεωτέρας έλληνικής. Πάσας τας προσληφθείσας σχολιάζων ό κ. Καραθεοδωρής αναφέρει περι μπάμιας τά ακόλουθα: « Η μοναδική και μονήρης λέξις, ήν ή όθωμανική προσλαμβάνει εκ των ιδιωμάτων του έσωτερικού τής Αφρικής είναι τό όνομα του νυν πασιγνώστου λαχανικού, τής μπάμιας (Kettmie comestible, Kettmie combaud), ήτις ήλθε τό πρώτον εκ τής Αφρικής εις την Συρίαν, και εκείθεν διά τής Εύρώπης εις την Αμερικήν, όθεν πάλιν μετενεχθείσα εις Εύρώπην λογίζεται παρά τισιν Αμερικανικόν φυτόν » (1). Άρα ή μπάμια μή ούσα καθαρώς τουρκική, κατάγεται εκ τής Αφρικής, παρελάβομεν δ' αυτήν εκ τής τουρκικής, άφού έκαμα τον γυρον του κόσμου.

Γ. ΙΑΚ. ΚΑΛΑΙΣΙΑΚΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Εν Βελγίω ιδρύθη πρό μικρού ιδιαίτερα τίξξ ξεναγών άποκλειστικώς χάριν των ταξιδευουσών κυριών και δεσποινίδων, αττινες δέν συνοδεύονται υπό άνδράς. Η πρόνοια δέ αυτή είνε λαν έπιτυχής, καθόσον και οι ξεναγοί ούτοι και διερμηγείς είνε πάντοτε ένδεδυμένοι άριστοκρατικώτατα και έχουσι τρόπου; του φέρεσθαι εύγενεστάτους. Πληρώνονται δέ κατ' ώρισμένον υπό τής άστυνομίας τίμημα, άπό τριών μέχρι πέντε φράγκων κατ' ήλην την ήμέραν. Μεταξύ δέ των ξεναγών τούτων εύρίσκει τις ένίοτε πρόσωπα των καλύτερων τάξεων τής κοινωνίας, καθόσον πολλοί χαρτοπαίχται άπολέσαντες εν Σπᾶ και τον τελευταίον αυτών όβολόν, προμηθεύονται ούτω τά πρός τό ζήν. Τελευταίον νέα τις Αμερικανίς, εύπρεστάτα ένδεδυμένη, ήλθε μόνη εις τας Βρυξέλλας και άπετάθη εις την Place Royale εις άδρισμά τι τοιούτων ξεναγών. Μεταξύ δέ αυτών έπροτίμησε νέον τινα άξιοπρεπέστατα και καθαρώτατα ένδεδυμένον, όν έλαβεν εκ του βραχίονος. Ο ξεναγός ήρώτησε πάραυτα μετά σεβασμού άν ή δεσποινίς ήλθε δι' έργασίαν τινά εις Βρυξέλλαις ή αν ήλθεν άπλωσ δις νά ιδή τά αξιοθέατα τής πόλεως. Η Αμερικανίς έβεβίωσε τό δεύτερον. Ούτω ό ξεναγός την ώδήγησε εις τό πρώτον μνημείον τής πόλεως, είτα εις την εκκλησίαν, κατόπιν εις τά αξιοθέατα οικοδομήματα, έπεξηγγών εις αυτήν και περιγράφων τά πάντα εξαίρετα. Άλλ' ένφ περιήγεν αυτήν άπό μνημείου εις μνημείον και διήγειρε τον θαυμασμόν τής, έθαύμαζεν αυτός ούτος τάς

καλλονάς ως ανακάλυπτεν εις έκαστον βήμα τής περιγηγείας. Σημειώτιον δέ ότι ήτο όχι μόνον νέος την ήλικίαν άλλα και νέηλος εις τό επάγγελμα. Εις την εκκλησίαν του Γκουδουλάρ έθούμασε τους όφθαλμούς, δι' ών ή Αμερικανίς έθεώρει τό λαμπρόν ύδλωμα, εις τας δενδροστοιχίας του ζωολογικού κήπου έμεινεν έκστατικός διά την εύτροσίαν και έλκρότητα του βήματός τής και την θαυμασίαν άρμονίαν του παραστήματός τής, εις την εξέδραν των συναυλιών ήτο ήδη μετ' αυτής έρωτευμένος, εις τό βουλευτήριον ήρξατο να τής εκφράξη τον έρωτά του, περι' αυτού δέ ώμίλει δι' όλων των λοιπών εδών και των αξιοθέων των μνημείων τής πόλεως. Η δεσποινίς ήκουσε τά πάντα ήσώχως, αλλά και άνευ συγκινήσεως, διότι ήτο μία εκ των ανεξερτήτων εκείνων θυγατέρων του Νέου Κόσμου, αίτινες δέν εκπληρόνται ύπ' ούδένος πράγματος, αλλά δις τής μεγάλητέρας ήσυχίας και άσφαλείας βαδίζουσι διά τής ζωής. Οταν ό ξεναγός έτελεείωσε την βμολογίαν του έρωτός του και έσώπησεν εν εξάψει, προσηλώσας τά πλήρη προσδουλιάς βλέμματά του επί τής λατρουμένης περιγηγείας, παρετήρησεν αυτή άπαθέστατα τό ωρολόγιόν τής και «—Έχετε να μοι δείξετε άλλο τι μνημείον, τον ήρώτησε;—Οχι», απήντησεν ό ξεναγός πλήρως έλπιδων.—Τότε φέρετέ με εις τό ξενοδοχείον Belleuo, είπεν αυτή, λαβούσα πάλιν αυτόν άπό του βραχίονος. Ο ξεναγός εν διηγετεί εξάψει ήτο πλήρως έλπιδων μέχρις ου έθρασεν εις τό ξενοδοχείον. Ένταύθα ή Αμερικανίς εξήγαγε τό πο ρ τ μ ο ν έ τής και επλήρωσε τον ξεναγόν άκριθώς κατά την άστυνομικήν διατίμησιν. Φαντασθήτε την θέσιν του δυστυγούς έραστού! Επ'ι του προσώπου του έζωγραφίστε φανερότατα ή άπέγνωσις διά την φριχτήν απάτην. Πλήρης παραπόνου προσήλωσε τά έκτετυτικά βλέμματά του πρός την ψυχράν καλλονήν ώς αν έλεγε «Σκληρά, μή έσο τάση άχάριστος και άπαθής εις τον διάπυρον έρωτά μου!—Α, έτσι!», απήντησεν ή Αμερικανίς, κένόμιστα ότι ή εξήγησις του έρωτός σας συμπεριλαμβάνεται εις την δικτίμωσιν», διό και προσέθηκε τρία έπι φράγκα εις την προηγούμενην τιμήν. Η ψυχρολουσία αυτή επανέφερε τον νέον εις την θέσιν του. ή δέ Αμερικανίς άνήλθεν εις τό ξενοδοχείον, πεπεισμένη ότι αι έρωτικά εκχύσεις είνε καθήκον των ξεναγών εν Βελγίω, όπως διασπεδάσωσι τό κατά δύναμιν τάς εις αυτάς έμπεισταυμένας κυρίας, και πέρεχουσιν εις αυτάς εύάρεστον ποικίλιαν άντι τής ξηράς καμονοτόνου εξήγησεως και περιγηγεί; των μνημείων.

Πολλοί εξήτησαν να είκίσωσι τον ανθρώπινον χαρακτήρα όχι πλδον άπό του σχήματος του κρανίου, τής εκφράσεως του προσώπου ή των όφθαλμών, αλλά εκ των όνύχων. Κατά νέαν λοιπόν τριαύτην φυσιολογικο-ψυχολογικήν θεωρίαν τάς πνευματικιάς άρετάς προσώπου τινός δύναται τις να διακρίνη παρατηρών τους όνυχός του. Ονυχες π. χ. επιμήκεις και στενοί είνε δείγμα προσώπου εύφραντάτων, έχόντων προδιάθεσιν εις την ποιήσιν και τάς τέχνας, συγχρόνως όμως είνε δείγμα και καθρότητος. Επιμήκεις και πλατείς όνυχες, έχοντες έπίπεδον τό κύρτωμα αυτών δηλώσει σωφροσύνην, κρίσιν υγιή και ένασχόλητην επί σοφρών άντικειμένων. Ονυχες βραχείς

και πλατείς είνε ίδιοσ προσώπων εύερεθίστων και εύεξάπτων, φιλερίων, ιδιοτρόπων λίαν έρωσεί δέ προσώπων υγιών, θαρραλέων, μεγελοφρόνων. Ονυχες σκληροί και τεθραυσμένοι κατά γραμμιάς επιμήκεις είνε σημείον άγριότητος και τάττως πρός έριδικς έμπαθεστάτας. Αγγιστροειδέεις, κεκαμμένοι κατά τό άκρον, ύπερφκίνουσιν ύπεκρίσιαν και κακίαν, μαλιθακοί, εύκαμπτοι και λεπτοί δεικνύουσι πνεύμα και σίμα άσθενικόν, βραχείς δέ και μέχρι των σαρκών φαρωμένοι διά των οδόντων τάσιν πρός ήδονάς και βίλαςίαν. Έάν ή θεωρία όμως αυτή είνε άληθής ή οί, άδυνάτοσμεν ν' άποφνωθώμεν, άφίμεν δέ την άπόφασιν εις τους ήμετέρους άναγιώστας, προσθέτοντες ότι και αν είνε άληθής ούδέεις κανών άνευ εξαιρέσεως.

Εν Γαλλίω τινι γεωγραφικώ φύλλω έδημοσιεύθη έκτενές άρθρον περι των μεγίστων γεφυρών του κόσμου, των όποιων ή κατασκευή τιμή τό άνθρώπινον πνεύμα. Ο πλήρης αυτόν κατάλογος περιλαμβάνει 58 γεφύρας εν Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ηνωμέναις Πολιτείαις, εν Ολλανδία, Αίγύπτω, Ινδία, και άλλχού. Η μεγίστη πασών, λέγω μήκος, είνε ή γεφύρα τής Βενετίας, 3,603 μέτρων, έπονται δ' αυτή ή του Ταγ εν Αγγλία, 3,150 μέτρων, ή του Μοντρελλ 2,637 μέτρων, και ή του Παρκεσούργου εν Αμερική 2,147. Αι μικρότεροι των αναφερομένων εν τή κατάλόγω είνε ή επί του Νέβα τής Πετρούκλεως γεφύρα 405 μέτρων, και ή του Roquefanaux εν Γαλλία, 400 μέτρων.

Η άρχαιοτέρα φιλανθρωπική Έταιρία των Παρισίων, ή γνωστή υπό τό όνομα τής Αγίας Αννης, έώρτεσεν έσχατως την 191η έπίτειον από τής ίδρύσεως αυτής. Τά πρακτικά των συνεδριάσεων τής Έταιρίας χρονολογούντι άπό του 1695. Αγωνίσται τό όνομα του ίδρύσαντος αυτήν, μόνον δ' εν τώ αρχείο; άπλω; αναφέρεται τό όνομα του κατ' τά πρώτα πέντε έτη από τής συστάσεως αυτής διευθύνοντος την Έταιρίαν, ήτις σήμεραν άριθμεί περί τά 100 μέλη.

Ο εν Βικουρ, ύποπρέξενος τής Γαλλίας εγνώρισε την εις τά εάση του Καυκάσου ύπαρξιν νέου είδους ξύλου έρυθρού, κατέχοντος αξιολόγους ιδιότητες. Εν Παρισίοις εν τώ ύπουργείω των είνονομικών εύρίσκονται δείγματα του ξύλου τούτου, όπερ σκληρόνεται υπό του άέρος, δέν σήπηται, είνε τρείς φορές βαρύτερον τής όρυός και εύχερώς κατεργάζεται, εν γένει δέ είνε πολύτιμον εις τους άμαξοπηγούς και τους έπιπλατέχνας, οτινες δύναται να κατασκευάσωσιν εξ αυτών έδρας, τραπέζας, και παντοία έπιπλα στερεά και ειλόκαλα.

Κατ' ή προβλέπει διάσημος τις εν Αμερική κατασκευαστής τυπογραφικών μηχανών, δέν άπέχει πολύ ό καρός, κατ' εν ή χρήσις του μηχανικού πιστηρίου ό έλεει καταργηθή. Τό πιστήριον θα άντικαταστήση ή φωτογραφία, καθιστών την έργασίαν ταχύτεραν και βλιγώτερον δαπανηρήν. Πρός έπίτευσιν τούτου άνάγκη

(1) Κόσμος, φυλλ. ΔΖ' σελ. 585, 586.

ἐν πρώτοις νὰ κατορθωθῆ ὥστε τὰ στοιχειοθετικά δοκίμια νὰ ἀποτυπῶνται, δυνάμει τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἐπὶ χάρτου περιτρεγομένου μετὰ τσαύτης ταχύτητος, ὥστε νὰ δύναιται νὰ παρῶνται 100 ἀντίτυπα ἀπὸ πᾶν δεύτερον λεπτόν, ἢτοι 360,000 τὴν ὥρην, πῶς ἐξαρκοῦν καὶ εἰς τὰς μεγάλας ἀνάγκας. Τὸ οὐσιώδες πρὸς τοῦτο εἶνε νὰ ἐξευραθῆ κατάλληλος χάρτης εἰς τὸ δέχεσθαι τὸ φῶς καὶ πρὸς τούτοις εὐθηνός. Ὅτι προβλέπει ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς χρῆζει περισσοτέρως προσοχῆς παρ' ὅσων φαίνεται κατὰ πρῶτον. Πρὸ δεκαετίας οὐδεὶς ὑπόπτευνε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ παράγῃται φωτογραφικὰ ἀντίτυπα εἰς $\frac{1}{100}$ τοῦ λεπτοῦ, καὶ πρὸ πενήκοντα μόλις ἐτῶν ὁ τυπογράφος, ὅστις ἴδ' ἔλαγεν εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι ἐπέκειτο ἡμέρα καθ' ἣν ἤθελον ἐξάγει 10,000 ἀντίτυπα κατὰ πᾶσιν ὥρην διὰ τοῦ κυλινδρικοῦ πιεστηρίου, ἢ ἀθεωρεῖτο ὡς τρελλός ἐν τούτοις σήμερον ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν περιέχει οὐδὲν τὸ ὑπερβολικόν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατασκευῆς προτομῆς τινοῦ εἰς τὸν Χάμερλιγκ, γερμανικὴ τις ἐφημερίς παρέστρεψε τὰς ἐξῆς περιέργους καὶ ἀνεκδότους πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Ροβέρτος Χάμερλιγκ εἶνε ἤδη πενήκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν. Δεκαετὴ ἔντα ἐνεπιστάθησαν αὐτὸν εἰς τὰς φροντίδας τοῦ θείου του Ἀμβροσίου Χάσσιγκερ, λογίου μοναχοῦ καὶ φίλου τῶν ἡθῶν. Ἄλλ' ὁ ρομβιώδης καὶ συγκεντρωτικὸς χαρακτὴρ τοῦ παιδίου ἦτο ἀσυμμόδιμος πρὸς τοὺς ἀστείτους καὶ τὴν δηκτικὴν ἀγαθότητα τοῦ θείου του. Ὅθεν πρῶτόν μιν αὐτοῦ ἔτερον μοναχὸν τοῦ κοινοβίου, τὸν Οὐγον Γράκουμχλερ ὅστις νεώτερος ὢν καὶ φλογερώτερον τρέφων πίστιν, τὸν καθυπέβαλλε συχνότερον εἰς θρησκευτικὰ ἀσκήσεις. Μετ' αὐτοῦ διήλθε πρὸς ἄλλα νύκτα ἐντὸς ἐκκλησίας προσευχόμενος. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἐπρομήθευεν εἰς τὸν Χάμερλιγκ βιβλία, τὰ ὅποια δὲν περιέχοντο βεβαίως εἰς τὸ πρόγραμμά τῶν μαθημάτων τῆς μονῆς, ὡς τὰ διηγήματα τοῦ Σμιθ καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Σχίλλερ. Καὶ ὅταν συνέπερα τῶν ἀνεργειῶν αὐτῶν προῦρως οἰστροληαθηθεὶς ὁ νέος Ροβέρτος ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ στίχους, ὁ πατὴρ Οὐγος ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ πολλῶν ἐπαίνων, μετέτρεξε δ' ἐνίστε καὶ ὁ ἴδιος τῆς συνθέσεως τῶν παιδικῶν αὐτῶν ἔργων.

Ὁ Χάμερλιγκ, μεθ' ὅλην τὴν ἐν μοναστηρίῳ ἀνατροφὴν του, ἠρώτηθη λίαν προῦρως πάλαιον τὴν καρδίαν του ὑπ' ὅλιω κοσμικοῦ ἔρωτος. Τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του ἦτο νεάνις, ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπεφάνετο ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα διέμενον οὗτος, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου, τυγχάνοντος συγγενῆς τῆς. Διηγείται περὶ ὁ ποιητῆς ὅτι, μόλις τὴν ἔδλεπεν, ἠύχαρτα τὸν θεὸν διὰ σειρὰς Πάτερ ἡμῶν, ἀπαγγελομένην μετὰ τῆς θερμοτέρως εὐλαθείας. Ἡμέραν τινα, εὐτυχῆσας νὰ εὐρεθῆ πολὺ πλησίον ἐκείνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοσοῦτον συνηρπασθῆ ὑπὸ χαρᾶς, ὥστε ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον πτωχὸν τὸν ὅποιον συνήτησε διπλοῦν φιορίνιον, ὅπερ πρῶτόν πορρὸν τοῦ εἶχον χαρίσει οἱ συγγενεῖς του. Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ Χάμερλιγκ ἔμεινε ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς μονῆς, ἐκ τῶν ἰποίων σφοδρῶς ἠνυπο-

μῶνει νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἡ φλογερὰ φαντασία του τῷ παρουσίῳ τὸν κόσμον ὑπὸ τὰ θαυμασιώτερα χρώματα. Ἐν Βιέννῃ ἐπεράτωσε τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς, μεθ' ὁ ἐνεγράφη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, ἐκλυόμενος ἰδιαζόντως ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ιστορίας. Δεκαεπταετῆς εἶδε κατὰ πρῶτον τυπωμένον ἐν ἐκ τῶν ποιημάτων του, μετὰ ἐνιαεὶ δ' ἔτη ἐδημοσίευσεν ἰδίαις δαπάναις ἐν Τεργέστη τοὺς εἰς τὴν Ἀδριατικὴν ἀφιερωμένους Στίχους του. Ἦτο τότε καθηγητῆς εἰς τὸν Γυμνάσιον τῆς Τεργέστης, καὶ εἶχε διέλθει ὀλοκλήρον φθινόπωρον ἐν Βενετίᾳ, ἐνθα ἔγραψε τὴν Ἐξοριστὸν Ἀφροδίτην, ἐν ἐκ τῶν ἠραιότερων ποιημάτων, τὸ ὅποιον δικαίως ὠνομάσθη «μουσικὴ συμφωνία ἐξ ἰδεῶν.» Ἄλλ' ἐπὶ μικρὸν χρόνον διέμεινε χωρὶς νὰ δύναιται νὰ εἶρῃ ἐκδότην τῶν στίχων του. Ὁ Κόμπερ τέλος τοὺς ἐδημοσίευσεν κατὰ πρῶτον τῷ 1858.

Κατὰ τὴν νεωτάτην ἐπίσημον ἀπογραφὴν ὁ ὀλικὸς πληθυσμὸς τῆς Αἰγύπτου ἀνέρχεται εἰς 6,806,381 κατοίκους. Ἡ πολυπληθεστέρη τῶν πόλεων αὐτῆς εἶνε τὸ Κάιρον περιέχον 374,838 κατοίκους, ὡς 353, 188 ἰθαγενεῖς καὶ 21,650 Εὐρωπαῖοι. Μετὰ τὸ Κάιρον ἔρχεται ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἥς οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται εἰς 231,396, ἐξ ὧν 181,703 Αἰγύπτιοι καὶ 49,693 Εὐρωπαῖοι.

Χωρικὸς τις ἐρωτᾷ ἕτερον εἰς τί χρησιμεύει αὐτὸ τὸ σύριμα τοῦ περνοῦν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὸ λέν τ ἡ λ ἔ γ ρ α φ ο :

—Νά, μπόρεῖς μὲν στιγμὴ νὰ μιλήσῃς τοῦ υἱοῦ σου τοῦ εἶνε ἴσθην Ἀθήνα.

Ὁ χωρικὸς εἶχε λάβει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του, στρατιώτου εἰς Ἀθήνας, ὅστις τοῦ ἐζήτησε ταχρούχι. Σπεύδει λοιπὸν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν τοῦ χωρίου, ἀγοράζει τὰ ταχρούχια, γράφει καὶ δύο λέξεις γράμμα, καὶ δι' ἰσχυροῦ σ π ἄ γ κ ο ἄναρτᾷ ἐπιστολὴν καὶ ταχρούχι ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ τηλεγράφου, καὶ μεταβιβάζει περιχαρῆς εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον, ἐρωτῶν «μετὰ πόσῃ ὥρᾳ θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις». Οἱ συγγενεῖς του γελῶντες δεικνύουσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν κίνδυνον τῆς κλοπῆς τῶν ταχυδρομίων (ἅτινα ἐν τῷ μεταξῷ εἶχον ἤδη κλαπῆ ὑπὸ τινος διαδίκτου, ὅστις καί τιν ἐκρέμασεν ἀντ' αὐτῶν τὰ τετραμμένα παλαιὰ του).

Ὁ χωρικὸς μεταβιβάζει πάραυτα εἰς τὸ σύριμα τοῦ τηλεγράφου, ἀλλ' ὅποια ἐκπληξίς! Ἀντὶ τῶν καινούργιων ταχυδρομίων κρέμονται ἄλλα διάτρητα καὶ ἔλθειν. Περιχαρῆς ὁ χωρικὸς τὰ λαμβάνει καὶ τρέχει εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον.

—«Δὲν σὲς ἔλεγα ἐγώ... Νά, σὰν νὰ μὴν εἴξεσαι γὰρ τί μοῦ γίνεται... Νά... ὁ γυῖός μου ἔλαβε τὰ καινούργια καὶ μοῦ ἔστειλε κιόλας καὶ τὰ παλαιά...»

—Ἐξεύρατε, Κύριε, νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ κατοικεῖ ὁ ὀδοντοίατρος ποῦ θ' ἄξει τὰ δόντια χωρὶς πόνου;

—Μάλιστα. Πηγαίνετε κατ' εὐθείαν, ἔπειτα στρέψατε δεξιὰ τὸ μικρὸ δρόμο. Μετὰ δύο-τρεῖς σπείτια ὀ' ἀκούσατε φωνὰς δυναταῖς ἐπάνω. Ἐκεῖ κάθεται ὁ γκατρός ποῦ ζητεῖτε.